

2. Vai šāda nodokļu atskaitīšanas sistēma ienākumu saņemšanas vietā pati par sevi ir apstrīdama, ņemot vērā uzņēmējdarbības brīvības principu, vai arī — gadījumā, ja starp Franciju un citu dalībvalsti noslēgta nodokļu konvencija pieļauj šādu nodokļu atskaitīšanu ienākumu saņemšanas vietā un paredz iespēju, ka citā valstī maksājamo nodokli var samazināt, atskaitot nodokli, kas ieturēts saskaņā ar apstrīdēto sistēmu, šī konvencija ir jāņem vērā, lai novērtētu sistēmas saderību ar uzņēmējdarbības brīvības principu?
3. Gadījumā, ja atbilde uz otrā jautājuma otro variantu ir apstiprinoša, vai pietiek ar iepriekš minēto konvenciju, lai apstrīdēto sistēmu varētu uzskatīt tikai par metodi ar nodokli apliekamo objektu sadalei starp abām dalībvalstīm, neskarot sabiedrības, vai arī apstākli, ka mātessabiedrība, kas nav Francijas rezidente, nevar izdarīt konvencijā paredzēto nodokļa atskaitījumu, ļauj uzskatīt, ka minētā sistēma pārkāpj uzņēmējdarbības brīvības principu?

**Apelācija, ko 2005. gada 15. aprīlī ierosināja L. Piau par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (ceturrtā palāta) 2005. gada 26. janvāra spriedumu lietā T-193/02 L. Piau/Eiropas Kopienu Komisija, ko atbalsta Fédération Internationale de Football Association (FIFA)**

(Lieta C-171/05 P)

(2005/C 155/10)

(tiesvedības valoda — franču)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 15. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta L. Piau [L. Piau], ko pārstāv M. Fauconete [M. Fauconnet], advokāte, apelācijas sūdzība par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (ceturrtā palāta) 2005. gada 26. janvāra spriedumu lietā T-193/02 L. Piau/Eiropas Kopienu Komisija, ko atbalsta Starptautiskā futbola federācija (FIFA).

Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atcelt Pirmās instances tiesas spriedumu lietā T-193/02;

- 2) atcelt Eiropas Komisijas 2002. gada 15. aprīļa lēmumu;
- 3) izskatīt strīdu un, piemērojot Eiropas Kopienu Tiesas Statūtu 61. panta pirmo daļu, pieņemt galīgo lēmumu lietā;
- 4) piespriest FIFA atlīdzināt tiesāšanās izdevumus lietā T-193/02 un šajā apelācijā.

#### *Pamati un galvenie argumenti*

1. Prasītāja tiesību pārkāpums

Pirmās instances tiesa, neizskatot pēc savas iniciatīvas Komisijas EK līguma 253. panta pārkāpumu, kura nav pamatojusi prasītāja sūdzības par EK līguma 49. pantu noraidījumu, ir pārkāpusi tai piešķirtās kompetences. Turklāt Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi Eiropas Cilvēktiesību un Pamatbrīvību konvencijas 6. panta 1. punktu, jo tā nav ņemusi vērā noteiktus prasītāja pamatus.

2. EK līguma 81. panta pārkāpums

Iztrūkstot materiāliem pierādījumiem par vajadzīgo profesijas regulējumu un pierādījumiem, kas atspoguļo FIFA spēlētāju aģentu nolikuma ekonomisko vai tehnisko progresu, Pirmās instances tiesas lēmumam nav tiesiska pamatojuma. Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi juridisku kļūdu, nospriežot, ka sūdzības izskatīšana nebija Kopienas interesēs, lai gan spriedumam nav tiesiska pamata un pastāv EK līguma 81. panta pārkāpums.

3. EK līguma 82. panta pārkāpums

Iztrūkstot Komisijas izmeklēšanai par FIFA dominējošo stavokli un iespējamu ļaunprātību, Pirmās instances tiesa, pēc tam, kad tā konstatēja šo dominējošo stavokli, nevarēja aizstāt Komisiju, lai pieņemtu lēmumu par ļaunprātības neesamību, [tādējādi] pieļaujot juridisku kļūdu un arī pārkāpjot judikatūru, un EK līguma 82. pantu.

4. Pretrunīgā un nepietiekamā Pirmās instances tiesas argumentācija ir pielīdzināma pamatojuma trūkumam attiecībā uz konkurenci ierobežojošas iedarbības pastāvēšanu.

5. Juridiska kļūda par "FIFA diplomu" atzīšanu.

6. Vispārēja tiesiskās drošības principa pārkāpums.

7. Juridiska kļūda attiecībā uz Komisijas uzdevumu un kompetencēm.

8. EK līguma 39. panta pārkāpums.
9. EK līguma 49. panta pārkāpums.
10. Juridiska kļūda Kopienas interešu definīcijā.

**Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 18. aprīlī**

(Lieta C-173/05)

(2005/C 155/11)

(tiesvedības valoda — itāļu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 18. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Itālijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv E. Traversa [E. Traversa] un Ž. Otjo [J. Hottiaux], Komisijas Juridiskā dienesta locekļi.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

1) atzīt, ka Itālijas Republika, ieviešot un uzturot spēkā ar Sicīlijas 2002. gada 26. marta *Legge Regionale* Nr. 2 (publicēts GURS, 2002. gada 1. daļa Nr. 14) “*tributo ambientale*” (vides nodokli) gāzes vadiem, nav izpildījusi savus pienākumus, ko tai uzliek Eiropas Kopienų dibināšanas līguma 23., 25., 26. un 133. pants un 4. un 9. pants Sadarbības nolīgumā starp Eiropas Ekonomikas kopienų un Alžīrijas Tautas Demokrātisko Republiku, kas parakstīts 1976. gada 26. aprīlī un pieņemts ar Padomes 1978. gada 26. septembra Regulu (EEK) Nr. 2210/78 (<sup>(1)</sup>);

2) piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

*Pamati un galvenie argumenti*

Minētā Sicīlijas reģiona likuma 6. pants pārkāpj kopīgu muitas tarifu pamatprincipus, jo tas ievieš nodokli ar ievadmuitas nodoklim (ievedot Kopienā) vai izvedmuitas nodoklim (izvedot uz citām dalībvalstīm) līdzīgu iedarbību; šāds nodoklis ir aizliegts kā tāds minētajās Līguma normās un atvasinātajās tiesībās.

Formāli raugoties un saskaņā ar apstrīdētās tiesību normas tekstu, priekšnoteikums nodoklim ir īpašuma tiesības uz iekārtu, bet nodokļa bāze ir kubikmetros izteikts vadu tilpums. Taču Sicīlijas likumdevējs 6. panta 3. punktā ir precizējis, ka priekšnoteikums nodoklim ir īpašuma tiesības uz gāzes vadiem, “kuri satur gāzi”, un šī panta 4. punktā ir noteikts, ka nodoklis

ir jāmaksā tiem gāzes vadu īpašniekiem, “kas veic vismaz vienu no [ar gāzi saistītajām darbībām] (pārvadāšana, pārdošana, iegūšana)”. Komisija no tā secina, ka Sicīlijas likumdevēja patiešais mērķis ir apgrūtināt pārvadāto produktu (metāns) un nevis infrastruktūru.

Saskaņā ar Tiesas judikatūru par iekšējiem nodokļiem, kas minēti EKL 90. pantā, arī nodoklis, kas noteikts pārvadāšanas līdzeklim atbilstoši pārvadāto produktu svaram, ietilpst Kopienų tiesību normu par preču aplikšanu ar nodokļiem piemērošanas jomā, jo šāds nodoklis nenovēršami un tieši iedarbojas uz pārvadājamās preces cenu, neatkarīgi no tā, vai ir runa par iekšzemes vai ievestu preci. No šajā judikatūrā noteiktā interpretācijas principa, kas pilnībā ir attiecināms uz nodokļiem, kam ir muitas nodoklim līdzvērtīga iedarbība, izriet, ka valsts nodoklis šajā gadījumā, kaut arī formāli tas attiecas uz pārvadāšanas līdzekli (gāzes vadiem), atkarībā no pārvadātā produkta (metāns) tilpuma, faktiski apgrūtina pašu produktu, nenovēršami un tieši ietekmējot tā cenu.

(<sup>(1)</sup>) OV L 263, 27.09.1978.

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *College van Beroep voor het bedrijfsleven* 2005. gada 19. aprīļa lēmumu lietā 1. *Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie*, 2. *Stichting Natuur en Milieu* pret *College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen* (puse, kas iestājusies lietā — *Bayer CropScience B.V.*)**

(Lieta C-174/05)

(2005/C 155/12)

(tiesvedības valoda — holandiešu)

Eiropas Kopienų Tiesā izskatīšanai ir iesniegts *College van Beroep voor het bedrijfsleven* (Apelācijas tiesa tirdzniecības un rūpniecības jautājumos) (Nīderlande) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2005. gada 19. aprīļa lēmumu lietā 1. *Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie*, 2. *Stichting Natuur en Milieu* pret *College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen* (puse, kas iestājusies lietā — *Bayer CropScience B.V.*) un kas Tiesā reģistrēts 2005. gada 19. aprīlī.